

Είμαι Μεξικάνος. Το Μεξικό με γέννησε. Το Μεξικό με ανέθρεψε. Η Ελλάδα όμως με ωρίμασε. Με ωρίμασε μέσα από τον Πόνο της, μέσα από τη Χαρά της, μέσα από την Ιστορία της, μέσα από τη Σκέψη της. Όχι μόνον των αρχαίων... αλλά και των σύγχρονων κατοίκων της. Ναι, αυτή η χώρα ακόμα παράγει πολιτισμό, σκέψη και τέχνη.

Την αρχαία Ελλάδα τη γνώρισα στα σχολικά βιβλία μου. Τη σύγχρονη Ελλάδα τη γνώρισα στην επαρχία της. Ναι, η ελληνική επαρχία είναι αυτή μου με γέμισε με εφόδια, με ερεθίσματα, με όρεξη να την προσεγγίσω ακόμα περισσότερο, να εμβαθύνω σ' αυτήν ακόμα περισσότερο.

Τα χρόνια που έζησα στην επαρχία μου έδειξαν άλλο πρόσωπο από το απρόσωπο της πρωτεύουσας, κι ας ρισκάρω να ακουστώ απρεπής. Εκεί είδα τον απλό άνθρωπο να ζει. Να ζει. Εκεί έμαθα να ζω. Να ζω.

-Έχεις μια πρόσκληση να παρουσιάσεις το έργο σου ως συγγραφέα και καλλιτέχνη στην Κυπαρισσία.

-Τί εστί Κυπαρισσία;

-Πελοπόννησος, Μεσσηνία, Καλαμάτα.

-Α, αυτά τα τρία τα τελευταία τα ξέρω.

-Το πρώτο λοιπόν είναι μια όμορφη πόλη, κτισμένη δίπλα στην αντίστοιχη αρχαία.

-Θα ψάξω και θα διαβάσω γι' αυτήν. Και τί θέλουν να κάνω εκεί;

-Να τους μιλήσεις για τα βιβλία σου, για εσένα, για το Μεξικό.

-Και θα τους ενδιαφέρουν αυτά που έχω να τους πω;

-Για να σε προσκαλέσουν πάει να πει ότι ενδιαφέρονται.

-Και πού θα γίνει η όλη παρουσίαση;

-Στο Γυμνάσιο Κυπαρισσίας.

-Γυμνάσιο; Έφυγα. Και μόνο που έχει να κάνει με παιδιά, με μαθητές, θα πάω με διπλή χαρά.

Όπερ και εγένετο.

Για την προετοιμασία της παρουσιάσής μου όμως, έπρεπε οι μαθητές να κάνουν κάποια προεργασία για να ξέρουν τι θα κάνουμε και να μπορούν να μετέχουν αυτής.

Το ταξίδι ήταν ωραίο, πολύ. Από κάποια μέρη δεν είχα περάσει ποτέ. Η υποδοχή των υπευθύνων ήταν ωραία, πάρα πολύ. Η συνάντηση με το εκπαιδευτικό προσωπικό ήταν θερμή. Η συνάντηση με τους μαθητές ήταν συγκινητική. Η προσήλωση και το ενδιαφέρον που επέδειξαν ξεπέρασε τις προσδοκίες μου. Πιστεύω ότι στο μάθημα που κάναμε περάσαμε όμορφα. Εγώ πάντως πέρασα υπέροχα, με τον αυθορμητισμό των παιδιών και τα καλαμπούρια που κάναμε.

Όταν όμως κατευθύνθηκα στη βιβλιοθήκη-αμφιθέατρο για να κάνω μια εκ των παρουσιάσεών μου, κατάλαβα ότι στο σχολείο γίνεται σοβαρή δουλειά, με φαντασία και με κέφι. Οι υποδομές άψογες και τα βιβλία αρκετά, αν κρίνει κανείς ότι πολλά σχολεία υστερούν τίτλων. Εντυπωσιάστηκα με την προσέλευση του κόσμου, στο ακροατήριο δεν είχα μόνον μαθητές, αλλά και απλούς κατοίκους, που είχαν έρθει για να ακούσουν έναν Μεξικάνο να τους μιλήσει για τον πολιτισμό της χώρας καταγωγής του.

Ξεπέρασα κατά πολύ τον χρόνο, ο κόσμος όμως συνέχιζε τις ερωτήσεις. Αυτή είναι η χαρά για εμάς που κάνουμε αυτή την «εργασία», να έχεις καταφέρει να βυθίσεις τον κόσμο στον κόσμο σου. Απλώς, αυτό δεν θα γινόταν αν ο κόσμος δεν ήταν αυτός ο κόσμος. Αυτός ο κόσμος που ενδιαφέρεται για το διαφορετικό. Τους ευχαριστώ πολύ.

Αυτό που πραγματικά χάρηκα, επειδή ασχολούμαι πολλά χρόνια επαγγελματικά και με το θέατρο, ήταν όταν με κάποια παιδιά «ανεβάσαμε» ένα μίνι θεατρικό, τολμώ να πω «ανεβάσαμε», διότι δέχθηκαν τις οδηγίες μου την τελευταία στιγμή. Εμπιστεύτηκαν να βάλω το χέρι μου στη δουλειά που είχαν ήδη ετοιμάσει. Θα χαρώ πολύ να ανεβάσουμε κάποια στιγμή ένα κανονικό έργο με τα παιδιά του σχολείου.

Για τη φιλοξενία δεν ξέρω αν χρειάζεται να αναφερθώ, πιστεύω ότι ένα μεγάλο ευχαριστώ συνοψίζει αυτά που θα μπορούσα να εκφράσω.

Θέλω να συγχαρώ τους ανθρώπους που με μεγάλο κόπο έχουν οικοδομήσει αυτό το έργο, διότι το έχουν οικοδομήσει δυο φορές: μια φορά με λιθάρια και τσιμέντο και μια ακόμη με γνώση, με βιβλία, με έργα, με εκδηλώσεις... αυτό το κτίσιμο είναι το δυσκολότερο όλων, διότι τα υλικά αυτής της οικοδομής είναι άυλα, διότι κτίζουν συνειδήσεις, χαρακτήρες, ακόμα και όνειρα.

Όσες φορές με προσκαλέσουν τόσες φορές θα πω ναι. Στο κάτω – κάτω από το χώμα ξεκινά η γη, ξεκινά η ζωή, και αυτοί οι άνθρωποι (της επαρχίας) είναι πιο κοντά στη γη, πιο κοντά στη ζωή.

Εύγει!

Luis Gómezbeck